

Beeld/spraak

Arnaud ARIJS / Jozefien VAN HUFFEL

EERNEGEM | Als we willen, kunnen we ons overal over opwinden. We kunnen sakkeren over de extra sluitingsdag van de bakker en het verse brood dat we mislopen. Mopperen over de huisgenoot die het deksel van de zalmzalade zoekt. Net dat maakt ons misschien wel dankbaar voor de vasten. Dankbaar voor een hongermaal, zoals hier in de Sint-Medardusparochie in Eernegem. Over water en droog brood vinden we ons dan immers niet op. Tenzij over het water en brood dat mensen aan de andere kant van de wereld ontberen.

De Omloop Het Volk

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

„Nooit gedacht dat ik in een zalmkleurige zakenkrant nog een liefdesverklaring aan het adres van wijlen de arbeiderskrant *Het Volk* zou lezen. Aanleiding was wat vandaag Omloop Het Nieuwsblad heet, maar volgens Koen Meulenaere in zijn dagelijkse column *Kaaiman* in *De Tijd* „de echte wielervriend nog altijd in het hart heeft gesloten als de Omloop Het Volk”.

Zeer juist. En des te opmerkelijker, omdat in de dagen dat de koers zo heette, ze door de concurrentie en de openbare omroep steevast „Gent-Gent” werd genoemd, om niet teveel reclame te maken voor de succeskrant.

Gent was in die dagen te klein als aan het Zuid de omloop vertrok. De zeldzame hotels in de buurt waren bezet met buitenlandse gasten. Het waren geen *palaces*, waar de klanten werden verwend en 's ochtends hun schoenen netjes opgeblonden voor de kamerdeur vonden. Het verhaal gaat dat het personeel van een Gents hotel, als het schoenen voor de kamerdeur van de gasten aantrof, op de deur klopte met de boodschap: „Mijnheer ge zou beter uw schoenen binnen pakken, want ge weet nooit wie hier voorbijkomt.”

Het Volk was een echte wielerkant, schrijft Meulenaere. Dagelijks 220.000 exemplaren en tijdens de Tour de France nog 120.000 exemplaren extra van het 'rondegazetje' dat in de dorpen werd gedropt en werd uitgevent door knapen die er een zondagscent mee verdienden. De columnist noemt het „de iPad op papier”. Een updating van het nieuws avant la lettre.

Het Volk bestond doorgaans uit twee katernen. Een voor het algemene nieuws en een tweede voorbehouden aan de sport. Het frustrerende voor de redacteurs van *Het Volk*, waartoe we begin de jaren zeventig van vorige eeuw zelf behoorden, was dat op de trein telkens die eerste katern met onze prachtstukken bleef liggen omdat de lezers de tweede katern mee naar huis namen, waar het sportnieuws nog eens werd uitgespeld.

Meulenaere heeft het ook over „de legendarische wielerverslaggever Roger Quick, in Gent alom bekend als Rozeetje”. En dat die radioverslaggever Piet Theys inspireerde tot de bedenking dat er in de Tour drie gevaren op hoofdpijn loerden: Rosé de Provence, Rosé d' Anjou en Rosé Quick.

Het Rozeetje uit de Tour, over wie Piet het had, was niet Rosé Quick van *Het Volk*, maar Roger Cneut, de wielerverslaggever van *Vooruit*. Een man met een walrusnoot die zich lichtjes knorrend op pantoffels voortbewoog, maar als wandelend naslagwerk over de wielersport fungeerde en in de perszaal gretig werd geconsulteerd.

Roger Quick van *Het Volk* was de ongeëvenaarde verslaggever over duivensport en de auteur van *ABC van de duivenmelker* verschenen bij DAP, de uitgeverij van de christelijke arbeidersbeweging, die ook Dostojevski uitgaf. De Arbeiderspers had zo'n boek eerst besteld bij Willy Hofmans, de chef Sport van *Het Volk*, maar toen die zijn manuscript inleverde, bleek dat toch niet helemaal aan de verwachtingen te beantwoorden. Hofmans was begonnen met de duiven in de Ark van Noach en besloot met het recept van *Pigeon rôti aux petits pois à la française*.

Neen, Roger Quick wist met zijn schrijfstijl als geen ander het hart van de colombofiel te beroeren. Pareltjes als: „Adolphine, de geschulpte wittepenne van onze sympathieke verkoper uit Scheldewindeke, heeft er dit keer weer eens niet nevens gepletst.”